

disse Foranstaltninger, tværtimod, men det skulde være den at underkaste disse Forhold en saa nøje og grundig Overvejelse, at den kan være nogenlunde vis paa altid at være den, der foreslaar, og den, der uden urimelig meget Pres fra de interesseredes Side gennemfører de Forbedringer og humane Foranstaltninger, som der kan være nogen Grund til. Vi have i de senere Aar oplevet ikke saa lidt af Pression fra Statsfunktionærernes Side, som jeg tror ikke er af det gode. Naar Statsfunktionærerne faa Indtrykket af, at Regeringen er deres naturlige Ven og Talsmand og er villig til at give dem alt, hvad der fornøftigvis kan være Rimelighed for at yde i Retning af humane Foranstaltninger, vil der falde mere Ro over disse Forhold, end der i den senere Tid har været, og saa kan Regeringen, naar den som sagt i Tide er betænkt paa at være den, der gaar i Spidsen, og paa at gaa saa langt, som den overhovedet mener det forsvarligt at gaa, med tilbørlig Styrke modstaa Pression om yderligere Udvidelser, der ligge ud over de Rammer, der af finansielle og andre Grunde ere forsvarlige. Vi komme saa i ikke ringe Grad bort fra den noget usunde Agitation, som raader i disse Forhold, og jeg tror, Regeringens Stilling i det lange Løb vil blive sikrere og bedre end nu.

Maa jeg, medens jeg er ved Statsbanerne, sige, at jeg nu som tidligere i det hele og store i høj Grad paaskønner den Styrelse af Statsbanerne, vi have faaet. Jeg kan aldeles ikke være med til det Raab, der nu synes at være i Færd med at faa Overtaget, om den alt for stærke Sparsommelighed i Statsbaneadministrationen. Jeg vilde navnlig finde det i høj Grad urimeligt, om dette Raab blev istemt af noget større Antal Medlemmer inden for dette Ting, thi er der noget, vi her fra Folketinget i de Aar, da der sandelig ikke var for megen Sparsommelighed i Statsbaneadministrationen, har krævet og krævet i det uendelige, saa var det større Sparsommelighed. Nu have vi faaet den, og jeg tror ikke, at den paa de vigtigste Omraader er gaaet ud over det rimelige og tilladelige, og nu bør det netop være dette Ting, som yder sin Aerkendelse af det store og betydningsfulde Arbejde, der er gjort her, og som ogsaa har sin væsentlige Del i det gode finansielle Resultat. Men naturligvis bør Regeringen ogsaa her have et Øje paa hver Finger og navnlig passe paa, at ikke Tantiemesystemet kommer til at øve en uhel-

dig Indflydelse og kommer til virkelig at give nogen Grund til Anker over Kniberi. Det er naturligvis klart, at Tantiemesystemet kunde indeholde nogen Fristelse i saa Henseende.

Det eneste Sted, hvor jeg kan se, at der fra Statsbaneadministrationens Side maaske vises for megen Eftergivenhed overfor i og for sig rosværdige Sparsommelighedstendenser hos Direktoratet, er ved de Foranstaltninger, hvorved Befolkningen kan faa, om jeg saa maa sige, mere lokal Nytte af Statsbanerne. Vi føre altid i Finansudvalget en Krig om disse Holdepladser og Sidespor. Det er Foranstaltninger, som Administrationen, saa længe jeg har haft med disse Sager at gøre, har set lovlig smaat paa. Det volder den Ulejlighed, det volder naturligvis ogsaa nogen Udgift, det giver et mindre gunstigt Regnskabsresultat, og man overser, siger jeg, i noget for høj Grad Befolkningens naturlige Krav. Det lader sig ikke gøre, tror jeg, i hvert Fald ikke med Rette, at staa slet saa skarpt imod, som Statsbanernes Administration er tilbøjelig til paa dette Omraade. Man skal føre aarelange Kampe, inden man naar de smaa Fremskridt, som Befolkningen har et naturligt Krav paa. Naturligvis kan der ogsaa komme urimelige Fordringer. Jeg siger ikke, at alt, hvad der kræves, skal tilfredstilles, men jeg tror, at navnlig efter at vi have faaet den gode Balance, kunde Statsbanernes Administration uden Skade gaa noget stærkere frem paa dette Omraade, og kunde Trafikministeren i noget højere Grad være Talsmand for Befolkningens berettigede Krav, som komme frem gennem dens Repræsentanter i dette Ting, og se noget bort fra de vistnok alt for stærke Sparsommelighedstendenser, som der paa dette Omraade vises fra Generaldirektoratet.

Maa jeg her nævne et Forhold, som jeg tilstaa, jeg har ærgret mig noget over. Det er den, synes jeg, alt for ringe Iver, der vises for at udbrede Kendskab til vor fortrinlige Gædser—Warnemünde-Route i Udlandet. Hver Gang jeg rejser i Udlandet, ærgrer jeg mig over at se, i hvor langt højere Grad Svenskerne forstaa at reklamere for deres meget mangelfuldere Sassnitz-Route, og hvor ofte man, naar man taler med Udlændinge om Trafikforhold og om Rejser, de ønske at gøre herop til Norden, træffer en fuldstændig Uvidenhed om Gædser—Warnemünde-Routen. Mange Udlændinge tro, at den Vej, man skal herop ad, er over Sassnitz. Man har